

[Christmas Møller.]

ske, at man pludselig en Morgen vaagner og opdager, at der er foretaget Skridt over for den danske Valuta, og at man vel maa regne med, at Regeringen ikke kan foretage et saadant Skridt, saa vil jeg gerne sige, at det havde været unødvendigt at stille et saadant Spørgsmaal. Jeg tror ikke, der er noget som helst vundet ved, at man søger at skabe Uro eller Usikkerhed omkring Kronen. Det er jo fuldkommen klart, at den nuværende Regering som en demokratisk Regering ikke vilde foretage sig Skridt af en saadan afgørende Betydning uden at vide sig i Overensstemmelse med Folketinget. Det gjorde man i øvrigt heller ikke i 1933 — for blot at nævne en historisk Kendsgerning —, hvor der var et overvældende Flertal i Folketing og Landsting for det, man foretog. Hvad enten man er for eller imod det, maa man erkende, at saaledes var Stillingen, og enhver maa naturligvis gaa ud fra, at ud fra lignende demokratiske Principper vil den nuværende Regering handle. Jeg anser det ikke for formaalstjenligt at rejse en Diskussion om dette Spørgsmaal. Saaledes som hele Stillingen er, tror jeg ikke, der er noget gavnligt heri. Jeg har Ret til klart og tydeligt at henvise til det Standpunkt, vi for vort Vedkommende har indtaget, og man har vel ogsaa Lov til at sige, at den senere Udvikling har givet mig Medhold i den Betragtning, jeg paa mit Partis Vegne her har gjort gældende.

Der skal ikke blive nogen Diskussion mellem den højtærede Statsminister og mig om, at den højtærede Statsminister heller ikke i denne Henseende var glad ved sin Kollega Udenrigsministeren fra Befrielsesregeringen, og der kan heller ikke blive nogen Diskussion om, at den Aftale, jeg sluttede, fik jeg Lov til at staa ved. Men det, der er det afgørende i Dag — deri er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Bording — er, at nu og fremefter er vi inde i en Udvikling, der rummer en overordentlig stor Fare for os. Derfor lægger jeg med den Ret, som den har, der har deltaget meget i en bestemt Sag og har Lov til at bede om en Redegørelse for, hvad der er sket, ganske betydelig Vægt paa det andet Punkt og henstiller til den højtærede Statsminister at fremskaffe en Redegørelse for, om Prisudviklingen er af en saadan Karakter, at afgørende Indgreb er nødvendige.

Jens Chr. Christensen: Jeg skal paa mit Partis Vegne give Tilslutning til den Redegørelse, den højtærede Statsminister har fremsat her i Tinget.

Jørgen Jørgensen: Jeg skal ikke blande mig i den Diskussion, som føres mellem den ærede Forespørger (Aksel Larsen) og Statsministeren om de Forhandlinger, som er foregaaet i den tidligere Regering, da Englandsoverenskomsten blev afsluttet; jeg har ingen Forudsætninger for at tage Standpunkt i det Spørgsmaal. Jeg har heller ikke nogen egentlige Forudsætninger for at skønne over, om den Overenskomst paa det Tidspunkt, den blev sluttet, kunde have været væsentligt anderledes, end den blev. Men jeg synes heller ikke, at dette har saa stor Interesse nu. Det, der har Interesse, er, om den Overenskomst har bragt det danske Samfund i en saadan Stilling, at vi maa sige — hvad meget taler for —, at hvis den fortsætter, vil vore økonomiske Vilkaar blive stærkt forringet, og saa vil den Produktion, som alle er livsinteresset i bliver størst mulig, i Stedet for blive mindre og mindre. Med den Prisudvikling, der er foregaaet, tror jeg, man maa gøre sig klart, at en Landbrugsproduktion væsentlig ud over den Produktion, der kan fremkomme paa Grundlag af vor egen Avl, vil vi ikke i væsentlig Grad kunne regne med. Hvis man i England er interesset i, at vi kan levere mange Varer, saa er det nødvendigt, at der bliver et Prisforhold mellem det, vi sælger, og de Varer, vi skal indføre, som svarer til hinanden — og det er der ikke for Tiden. Der kan ikke produceres Landbrugsvarer paa indkøbte Foderstoffer til de Priser, som Landbrugsvarerne for Tiden sælges for, og det vil altså sige, at den Produktion, som alle ønsker skal stige, saa snart vi kommer ud over, hvad der svarer til vor egen Avl, nødvendigvis vil høre op. Derfor er det et meget alvorligt Problem, om den Overenskomst, der er sluttet, giver Muligheder for at fremkalde den øgede Produktion, som alle er interesserede i.

Naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fremførte, at vi, dengang Overenskomsten blev truffet, ikke kunde vente, at dansk Landbrug skulde kunne faa højere Priser end engelsk Landbrug og Koloniernes Landbrug for de samme Varer — ud over den Tillægspris, som vore Varers særlige Kvalitet kunde betinge —, forekommer det mig, at det ærede Medlem i denne Sammenhæng ikke tog tilstrækkeligt i Betragtning, at Landbruget i England og Koloniernes Landbrug faar en særlig Støtte for at kunne opretholde Produktionen — en Støtte, som dansk Landbrug formentlig ikke kan regne med at faa. Og derfor kan man ikke uden videre sammenligne de Priser, som Danmark kan opnaa, med de Priser, dets Konkur-